

BİR SES BÖLER GECEYİ

Ahmet Ümit 1960'ta Gaziantep'te doğdu. Marmara Üniversitesi Kamu Yönetimi Bölümü'nü bitirdi. 1985-1986 yıllarında, Moskova'da Sosyal Bilimler Akademisi'nde siyaset eğitimi gördü. İlk kitabı 1989'da yayımlanan *Sokağın Zulası* adlı şiir kitabıdır. 1992'de ilk öykü kitabı *Çıplak Ayaklı Gece* yayımlandı. Bunu 1994'te *Bir Ses Böler Geceyi*, 1999'da *Agatba'nın Anabtarı*, 2002'de *Şeytan Ayrıntıda Gizlidir* adlı polisiye öykü kitapları izledi. 1995'te hem çocuklara hem de büyüklere yönelik *Masal Masal İçinde* ve 2008'de yayımlanan *Olmayan Ülke* ile farklı bir tarz denedi. 1996'da yazdığı ilk roman *Sis ve Gece*, polisiye edebiyatta bir başyapıt olarak değerlendirildi. Bu romanın ardından 1998'de *Kar Kokusu*, 2000'de *Patasana*, 2002'de *Kukla* yayımlandı. Bu kitapları, *Ninatta'nın Bileziği*, *İnsan Rubunun Haritası*, *Aşk Köpekliktir*, *Beyoğlu Rapsodisi*, *Kavim*, *Bab-ı Esrar*, *İstanbul Hatırası*, *Sultanı Öldürmek*, *Beyoğlu'nun En Güzel Abisi*, *Elveda Güzel Vatanım*, *Kırlangıç Çiğliği* ve *Aşkımız Eski Bir Roman* adlı kitapları izledi. Ahmet Ümit'in İsmail Gülgeç'le *Başkomser Nevzat Çiçekçinin Ölümü* ve *Başkomser Nevzat Tapınak Fabiseleri*, Aptülrika (Abdülkadir Elçioğlu) ile *Başkomser Nevzat Davulcu Davut'u Kim Öldürdü?* ve Bartu Bölükbaşı'yla hazırladıkları *Elveda Güzel Vatanım* adlı çizgi romanları yayımlanmıştır. Eserleri 27 farklı dilde yayımlanan yazar uluslararası bir okur kitlesine ulaşmıştır.

Ahmet Ümit sosyal medya hesapları:

www.twitter.com/baskomsernevezat

www.instagram.com/baskomsernevezat

www.facebook.com/yazarahmetumit

www.youtube.com/ahmetumityazar

Ahmet Ümit'in
YKY'deki kitapları:

- Aşkımız Eski Bir Roman (2019)
Kırlangıç Çılgılığı (2019)
Sokağın Zulası (2019)
Masal Masal İçinde (2019)
Kavim (2019)
İstanbul Hatırası (2019)
Sis ve Gece (2019)
Patasana (2019)
Bab-1 Esrar (2019)
Olmayan Ülke (2019)
Sultanı Öldürmek (2019)
Beyoğlu Rapsodisi (2019)
Agatha'nın Anahtarı (2019)
Beyoğlu'nun En Güzel Abisi (2019)
Şeytan Ayrıntıda Gizlidir (2019)
Ninatta'nın Bileziği (2019)
Kar Kokusu (2019)
Çıplak Ayaklıydı Gece (2019)
Kukla (2019)
Bir Ses Böler Geceyi (2019)

AHMET ÜMİT

Bir Ses Böler Geceyi

Roman

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5517
Edebiyat - 1586

Bir Ses Böler Geceyi / Ahmet Ümit

Kitap editörü: **Kerem Oğuz Evrandır**
Düzeltili: **Devrim Çakır**

Kapak tasarımı: **Davut Yücel**
Grafik uygulama: **Akgül Yıldız**

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi
A Blok Kat: 2 34310 Haramidere / İstanbul
Telefon: (0 212) 412 17 00
Sertifika No: 44452

1. baskı: Cem Yayınevi, 1993
YKY'de 1. baskı: İstanbul, Aralık 2019
ISBN 978-975-08-4631-1

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2019
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0212) 252 47 00 Faks: (0212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
eposta: ykykultur@ykykultur.com.tr
facebook.com/**YapıKrediKulturSanatYayincilik**
twitter.com/**YKYHaber**
instagram.com/**yapikrediyayinlari**

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Anneme ve babama...

Birinci Bölüm

Süha kasabaya hâlâ ulaşamamıştı. Oysa köyden ayrıldıktan iki saat sonra anayola çıkmış olmalıydı. Ön cama çarpan yağmur damlalarını telaşla kovan sileceklerin arasından, ıslak yolu kaygıyla izliyordu. Kötü havanın etkisiyle olacak, akşam erken çökmüştü. Cipin uzun farlarını yakarken sıkıntıyla söylendi:

“Yoksa yanlış yola mı girdim?”

Hayır canım, iki gün önce, buradan geçerken gördükleri taştan kulübenin yıkıntıları oradaydı işte. Gelirken, kulübenin önünde, kurumuş sazlar arasından sızan küçük derenin kenarında mola vermiş, sararmış yaprakları son yaz güneşinin ışıklarıyla oynaşan söğüt ağaçlarının altında bir süre dinlenmişlerdi.

Dışarıda yağmur dozunu giderek artırıyordu. Damlalar öyle hızlı düşüyordu ki, Süha artık yolu göremez olmuştu. Süratini azalttı, cipi yolun kenarına çekip yağmurun dinmesini beklemeye başladı. Tavana çarpan damlaların çılgin tıprıtlarını dinlerken, “Tam da yola çıkacak zamanı bulmuşum” diye söylendi. “Melis ile Hakan nasıl da kaytardılar? Melis Hanım’ın başına güneş geçmiş. Dam başında bütün gün köylü kadınlarla konuşmak kolay mıymış. Hakan Beyimizin ise midesi bozulmuş. Yediği keşkek dokunmuş beyefendiye. İkisinde de sorumluluk diye bir şey yok. Gerçi birlikte gidelim diye ben de fazla üstelemedim ama üstelemek mi gerekiyor? Durum ortada, birilerinin gidip hocayı alması gerek.”

Aslına bakarsanız ta başından beri Melis ve Hakan'dan hiç hoşlanmamıştı. Aralarındaki anlaşmazlık, beş yıl aradan sonra öğrencilik günlerinden aşına olduğu üniversitenin demir kapısından içeriye adım attığı ilk günden başlamıştı. Eski hocalarından Profesör Memduh Bey'in hapisteyken bir tek kartla olsun hatırını sormamış olmasının ezikliğiyle gölgelenen babacan tavrının aksine, güzel yüzlü şımarık kız ile davranışlarında son derece pervasız olan genç irisi delikanlı, Süha'yı oldukça soğuk bir tavırla karşılamışlardı. Önceleri buna bir anlam verememiş ama sonraki günlerde aynı dışlayıcı tavırlarını sürdüren çalışma arkadaşlarının kendisini bir rakip olarak gördüklerini anlamıştı.

Sağanak uzun sürmedi. Cipi yeniden çalıştırdı. Yaşlı Land Rover homurdanarak ileri atıldı. Asfaltın yüzeyini kaplayan suları sıçratarak önlerindeki rampayı tırmanmaya koyuldular. Rampanın ortalarına doğru motordan alışıık olmadığı sesler duymaya başladı.

“Eyvah! Tekliyor mu ne? Bende bu şans varken yolda kalırsak hiç şaşmam... Bir de gerçekten bozuluyor mu meret? İşte bu harika olurdu... Böyle bir havada dağ başında geceleme. Sayın profesör de beklesin sabaha kadar otobüs terminalinde. Ben de, ‘Bak Hocam, o sevgili asistanlarından hiçbiri seni karşılamaya gelmedi’yi söylemek zevkinden yoksun kalayım. Sanki böyle bir şeyi söyleyebilmişim gibi. Onlar olsa söylerler. Şimdi, ‘Hocaya yaranmak için bizi çağırmadı’ diyerek dedikoduma başlamışlardır bile. Neyimi çekemiyorlar anlamıyorum. Okul yönetimi de, Memduh Bey de onlardan yana...”

Neyse ki rampanın bitimine yakın, sesler kesildi de Süha rahat bir soluk aldı. Rampayı aşınca ıslak karanlıkta belli belirsiz parlayan bir küme ışık çarptı gözüne. Bu, gelirken anayoldan ayrıldıklarında karşılaştıkları ilk köy olmalıydı. Öyleyse kasabaya bir saatlik yolu kalmış demektir... Ya yanılıyorsa, ya burası düşündüğü köy değilse!

“Çevrede başka ışık olmadığına göre mutlaka o köydür. Hani şu anketi reddeden Alevi köyü... Sahi niye katılmadı-

lar ankete? Melis Hanım, ‘Kente göç olgusunun köy kültürü üzerindeki etkileri’ diye konuşmaya başlarsa, tabii ki katılmazlar. Ne istediğimizi bile anlamadı zavallılar. Ama itiraf etmeliyim ki, Melis’in güzelliği burada da işe yaradı. Tutkusunu saklayamadığı alev alev yanan gözlerle Melis’i süzen köse muhtar, söylediklerimizden hiçbir şey anlamasa da sabırla dinledi bizi. Sonra da, ‘Bizim köylü cahildir, anket neyin anlamaz’ diyerek geçiştirdi isteğimizi. Hakkını yemeyelim adamın, yine de çok konuksever davrandı bize. Belki başarılı bir anket çalışması yapamadık ama oldukça iyi ağırlandık bu köyde.”

Işıklar yine kayboldu. Köyle arasına küçük bir tepe girmiş olmalıydı. Bozkırı uzun iki mızrak gibi biçen farların aydınlığında ıslak yol hızla akıyor, sık sık çakan şimşeklerin vahşi pırıltıları pek de verimli olmayan yorgun toprağı aydınlatıyordu.

Süha kolundaki saate baktı, içerideki ışık yetersiz olduğundan seçemedi.

“Profesör henüz kasabaya gelmemiştir, İstanbul’dan öğleden sonra binecekti uçağa. Ankara’da uçaktan in, Tokat’a otobüs bul. Kasabaya gel. Daha epeyce vaktim var. Bir engel çıkmazsa tam vaktinde yetişirim. Sanki onu zamanında karşılamak bana bir şey kazandıracakmış gibi. Olsun, ben görevimi yapayım da. Bir türlü kurtulamadın şu görev duygusundan. Melisler ne kadar farklı. Ne kadar rahatlar, hiçbir şey umurlarında değil. Sanki dünyada onlardan başka kimse yok. Bizden tamamen ayrı, yalnızca kendileri için yaşayan bir kuşak bu. Oysa aramızda fazla yaş farkı da yok...”

Önüne çıkan çukuru son anda fark etti. Direksiyonu aceleyle sağa doğru çevirerek düşmekten kurtuldu. Ya o çukura düşseydi. Rotun kırılması işten bile değildi. Daha dikkatli olması gerekiyordu. Kim bilir ne zamandır bakımı yapılmayan bu yol gizli tehlikelerle doluydu.

Belki de Melis ve Hakan’la olan sorunlarını profesörle açıkça konuşmalıydı.

“Konuşsam ne olacak? Üniversiteyi başarıyla bitirmiş, büyük bir kararlılıkla akademik kariyerlerini tamamlamaya çalışan, pırıl pırıl şu iki genç dururken, ‘geçersizliği tarih tarafından kanıtlanmış abuk sabuk bir ideal’ uğruna, ömrünün en verimli üç yılını bilim ortamından uzakta, kendisi gibi önyargılı yoldaşlarıyla birlikte bir tutukevinde geçiren bana mı inanacak?”

Oysa, üniversiteden atılmadan önce ne kadar güzel bir dostlukları vardı Memduh Hoca’yla. Sık sık politikadan söz ederlerdi. Hoca o zamanlar da güncel olaylar yerine, politik akımların felsefi temelleri üzerine konuşmayı severdi. Bu sohbetlerde sözlerini bol bol Antik Yunan filozoflarından alıntılarla süsleyen profesör, Süha’nın inançlarını tartışılır bulmakla birlikte, ütopyaların insanlığın ilerleyişinde önemli bir yeri olduğunu vurgulardı. O günlerde hocanın kendisine gizli bir beğeni duyduğunu sezinler, bu sezgi onurunu okşar, güvenini pekiştirirdi. Artık bu konuları tartışamıyorlar.

“O esnek ve anlayışlı bilimadamı yok artık. Değişen dünyayla birlikte demek siz de değiştiniz hocam!”

Tepeyi aşınca aşağıdaki köyün ışıkları yeniden belirdi. Rampadan inerken vitesi küçültmesi gerekiyordu, bunu yapmadı.

“Evet, Memduh Hoca’yla açıkça konuşmalı. Anlaşamazsak üniversiteden ayrılırım. Üniversiteden ayrılmak mı? Otuz yaşından sonra yeni bir işe başlamak biraz zor olmaz mı?”

Süha bu düşüncelere takılıp kalmışken, cipin hızı da giderek artıyordu.

“Ne olacak, gerekirse babamın taksisinde şoförlük yaparım. Babam da bayılır ya buna. Her akşam başımın etini yiyor zaten. Üniversite yine kötünün iyisi. Öff... Ne kadar zormuş böyle yaşamak.”

Birden cipin sola çektiğini fark etti.

“Kayıyor muyuz ne!” diye bağırırken, yapmaması gerektiğini bile bile frene bastı. Araba kasılarak iyice yana doğru kaymaya başladı. Lastiklerin asfaltta çıkardığı sesleri

duyuyor, bu, paniğini daha da artırıyordu. Bütün gücüyle direksiyona asıldı.

“Umarım takla atmayız” diye mırıldanıp her an takla atacakmış korkusuyla direksiyonu gelişigüzel çevirmeye başladı. Ama metalik çember onu dinlemiyordu. Bütün çabasına karşın cipin yoldan çıkmasına engel olamadı. Önce büyük bir gürültü duydu, sonra koltuğundan öne doğru savrulurken, farların ışığında uçuşan ağaçlar ve mezar taşları gördü.